

Postanowienie BY1B/GU/553/2024/45

PROWADZĄCY AKTA

Sąd	Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, XV Wydział Gospodarczy
Adres	ul. Toruńska 64A, 85-128 Bydgoszcz

WERYFIKACJA DOKUMENTU

Adres do weryfikacji autentyczności	krz-wer.ms.gov.pl
Identyfikator dokumentu	34e13177-2f36-471e-95eb-a91d262a6e78
Data pobrania dokumentu w systemie teleinformatycznym	18.12.2024 15:01:06
Weryfikacja autentyczności poprzez kod QR	

Dokument ma moc urzędowo poświadczonego odpisu, bez opatrywania pieczęcią urzędową i podpisem upoważnionego pracownika. Weryfikacja istnienia dokumentu i treści może nastąpić za pośrednictwem usługi systemu teleinformatycznego obsługującego postępowania sądowe pod adresem podanym powyżej lub poprzez zeskanowanie kodu QR. Weryfikacja dokumentu jest bezpłatna i nie wymaga uwierzytelnienia się.

sygn. akt BY1B/GU/553/2024

Postanowienie

Dnia 18 grudnia 2024 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, XV Wydział Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący:

sędzia Kinga Mańkowska-Czepnik

Sędziowie:

sędzia Tomasz Piekarski

sędzia Roman Wiśniewski

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2024 roku w Bydgoszczy,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika OXAR SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ
SPÓŁKA KOMANDYTOWA z siedzibą w Pruszczu

o ogłoszenie upadłości dłużnika oraz o zatwierdzenie warunków sprzedaży

postanawia

- ogłosić upadłość dłużnika, którym jest OXAR SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ SPÓŁKA KOMANDYTOWA, KRS 0000697432, siedziba: Pruszcz, adres Równa 3, 86-120 Pruszcz, NIP 5542955465;
- wezwać wierzycieli upadłego do zgłoszenia wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe,

- w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze; dla wierzycieli, o których mowa w art. 216aa ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, wskazać adres do zgłoszenia wierzytelności syndykowi: Ul. Pomorska 54/4 85-051 Bydgoszcz ;
3. wezwać osoby, którym przysługują prawa oraz prawa i roszczenia osobiste ciężące na nieruchomości należącej do upadłego, jeżeli nie zostały ujawnione przez wpis w księdze wieczystej, do ich zgłaszania syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w postępowaniu upadłościowym; dla wierzycieli, o których mowa w art. 216aa ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, wskazać adres do zgłoszenia praw oraz praw osobistych i roszczeń ciężących na nieruchomości syndykowi: Ul. Pomorska 54/4 85-051 Bydgoszcz ;
 4. stwierdzić, że funkcję sędziego komisarza będzie pełnił referendarz sądowy;
 5. stwierdzić, że funkcję zastępcy sędziego komisarza będzie pełnił referendarz sądowy;
 6. wyznaczyć syndyka, którego funkcję będzie pełnił: Julita Kasnowska (numer licencji 1653);
 7. wskazać, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust.1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. UE. L. z 2015 r. Nr 141, str. 19 z późn. zm.), a postępowanie ma charakter główny;
 8. oddalić wniosek dłużnika o zatwierdzenie warunków sprzedaży,
 9. pominąć wnioski dowodowe dłużnika zgłoszone w punkcie 3 pisma procesowego z dnia 1 października 2024 r. (art. 235 [2] § 1 p. 2 i p. 3 kpc)

UZASADNIENIE:

W dniu 20 czerwca 2024 r. do tutejszego sądu wpłynął wniosek dłużnika OXAR sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Pruszczu o ogłoszenie jego upadłości wraz z wnioskiem o zatwierdzenie warunków sprzedaży przedsiębiorstwa dłużnika na rzecz nabywcy Macieja Brończyka za cenę 200 000 zł. W uzasadnieniu wniosku o ogłoszenie upadłości wskazano, że spółka utraciła zdolność do wykonywania wymagalnych zobowiązań, wcześniej przeprowadzono w stosunku do spółki próbę restrukturyzacji, którą w ostateczności ubezskuteczniło ujawnienie się kolejnej wierzytelności w kwocie 1.580.081,45 zł.

Z kolei we wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży wskazano, że proponowane rozwiązanie pozwoli na kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa, oferent wysoko ocenia potencjał spółki i przygotował dla niej biznes plan, tak aby przywrócić jej świetność finansową. Podkreślono, że przy tym, że oferent Maciej Brończyk, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Brończyk Maciej Kancelaria Rady Prawnego, jako

były pełnomocnik spółki (również procesowy) wierzy w potencjach spółki, a nadto „*widzi możliwości odzyskania należności, w procesach, w których występował jako pełnomocnik*”.

Sąd ustalił, co następuje:

Dłużnik OXAR sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Pruszczu utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a jego opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych istotnie przekracza trzy miesiące.

Zgodnie z informacjami z Krajowego Rejestru Sądowego, przeważającą działalnością dłużnika są roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych. Wobec dłużnika prowadzone było uproszczone postępowanie o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19. Dłużnik ustalił dzień układowy na 26 sierpnia 2021r. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2022r., sygn. akt XV GRz 23/21, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zatwierdził układ przyjęty przez wierzycieli dłużnika, a dłużnik przystąpił do realizacji układu od listopada 2022r. Spółka wywiązywała się z realizacji układu aż do dnia złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Wówczas, wobec otrzymanego wezwania do zapłaty od Województwa Kujawsko – Pomorskiego na kwotę 1.580.081,45 zł, stało się oczywistym, że spółka nie będzie w stanie dalej realizować układu.

Z informacji uzyskanych od współnika spółki w niniejszej sprawie wynika, że nie prowadzi już ona działalności przynajmniej od stycznia bieżącego roku. W ocenie tymczasowego nadzorca sądowego spółka, nie prowadząc już działalności gospodarczej, była jedynie „wehikułem” realizującym układ. Wpłaty na realizację układu w rzeczywistości pochodziły od SOAR Sp. z o.o. W samym 2024 roku SOAR Sp. z o.o. przekazała dłużnikowi ponad 900.000 zł.

Aktualnie suma wymagalnych zobowiązań dłużnika wynosi co najmniej 2.302.414,11 zł, a uwzględniając wierzytelność Województwa Kujawsko – Pomorskiego oraz byłych współników jest to kwota 5.166.495,56 zł, przy czym na obecnym etapie nie sposób rozstrzygnąć o zasadności tych roszczeń.

W skład majątku dłużnika wchodzi:

1. mienie ruchome (trzy samochody osobowe oraz niekompletne rusztowanie) wycenione zarówno przez biegłą, jak i przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę **121.000 zł**
2. gotówka w kwocie **39.835,29 zł**,
3. należności handlowe, w tym:

a) należności w stosunku do Kobyłarnia S.A. z tytułu kaucji gwarancyjnej w kwocie 72.953,37 zł, wg prognoz możliwa do odzyskania w pełnej wysokości ,

b) należność w stosunku do komornika sądowego Pawła Grod, który na potrzeby zabezpieczenia zdeponował kwotę 51.429,12 zł, wg prognoz jest to suma również możliwa do odzyskania w pełnej wysokości ,

c) należność w stosunku do Budizol sp. z o.o. S.K.A. , co do której tymczasowy nadzorca sądowy szanse na ściągnięcia określił w przedziale od 208.879,17 zł (kwota minimalna) do 317.672,83 zł (kwota maksymalna),

d) należność w stosunku do Łukasza Kubickiego, co do której tymczasowy nadzorca sądowy szanse jej ściągnięcia określił w przedziale od 18.444,84 zł (kwota minimalna) do 215.939,23 zł (kwota maksymalna),

e) należność wobec zarządu dłużnika, co do której tymczasowy nadzorca sądowy szanse jej ściągnięcia określił w przedziale od 0 zł (kwota minimalna) do 1.006.348,61 zł (kwota maksymalna).

Łączna wartość w/w majątku upadłego jest szacowana przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę 512.541,79 zł (wartość minimalna) do 1.825.268,45 zł (wartość maksymalna).

Prognozuje się, że koszty postępowania upadłościowego prowadzonego na zasadach ogólnych wyniosą 127.685,84 zł , a koszty postępowania w przypadku przygotowanej sprzedaży – 91.302,77 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (dalej: Pr. Up.), upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny, przy czym przyjmuje się , że dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych (art. 11 ust. 1 Pr. Up.). W myśl art. 11 ust. 1a Pr. Up. domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Dłużnik będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące (art. 11 ust. 2 Pr. Up.).

Negatywne przesłanki ogłoszenia upadłości wynikają natomiast z treści art. 13 ust. 1 i 2 Pr. Up. , w myśl którego to przepis sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania lub wystarcza jedynie na zaspokojenie tych kosztów (ust. 1), a ponadto sąd może oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania (ust. 2).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że w stosunku do dłużnika OXAR sp. z o.o. sp. k. spełnione zostały wyżej wymienione przesłanki ogłoszenia upadłości, a zarazem nie występuje żadna z okoliczności wykluczających wydanie takiego orzeczenia. Ze sprawozdania tymczasowego nadzorcy (dalej: TNS) oraz z jego pisma z dnia 12.11.2024 wynika, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań, a aktualnie opóźnienie istotnie przekracza okres 3 miesięcy, jednocześnie suma zobowiązań dłużnika wynosi co najmniej 2.302.414,11 zł, podczas gdy wartość jego majątku została określona przez tymczasowego nadzorcę sądowego w przedziale od 512.541,79 zł do 1.825,268,45 zł.

Mając na uwadze powyższe dane, orzec należało o ogłoszeniu upadłości dłużnika.

Dla rozstrzygnięcia o przedmiotowym wniosku o ogłoszenie upadłości niezbędnym było w pierwszym rzędzie ustalenie, czy polski sąd posiada jurysdykcję krajową do rozpoznania sprawy. W tym celu konieczne jest określenie właściwej dla rozpoznawanej sprawy normy jurysdykcyjnej z uwzględnieniem faktu, że kwestia jurysdykcji krajowej jest uregulowana zarówno w prawie krajowym jak i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz. UE.L Nr 141, str. 19). Rozporządzenie unijne obowiązuje w całości i bezpośrednio w polskim systemie prawnym. Zgodnie z pkt 9 Preambuły rozporządzenie znajduje zastosowanie do wszystkich postępowań upadłościowych, które spełniają warunki określone w rozporządzeniu, niezależnie od tego, czy dłużnik jest osobą fizyczną czy osobą prawną, przedsiębiorcą czy osobą niewykonującą działalności gospodarczej. Postępowania te są wymienione wyczerpująco w załączniku A. W odniesieniu do krajowych postępowań wymienionych w załączniku A rozporządzenie 2015/848 powinno mieć zastosowanie bez dalszego badania przez sąd państwa członkowskiego, czy spełnione są warunki określone w rozporządzeniu. Postępowanie, którego dotyczy wniosek jest wymienione w załączniku A do Rozporządzenia.

Zgodnie z pkt 23 Preambuły rozporządzenia nr 2015/848 pozwala ono na wszczęcie głównego postępowania upadłościowego w państwie członkowskim, w którym dłużnik posiada główny ośrodek swojej podstawowej działalności. Postępowanie to ma zakres uniwersalny, jego celem jest objęcie całego majątku dłużnika. W celu ochrony różnych interesów rozporządzenie 2015/848 pozwala na wszczęcie równoległe z głównym postępowaniem upadłościowym wtórnych postępowań upadłościowych. Wtórne postępowanie upadłościowe może zostać wszczęte w państwie członkowskim, w którym dłużnik ma swój oddział. Skutki wtórnego postępowania upadłościowego ograniczone są tylko do majątku dłużnika znajdującego się w tym państwie. Bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące koordynacji z głównym postępowaniem upadłościowym gwarantują niezbędną jednolitość postępowania w ramach Unii. Takie uregulowanie eliminuje z zakresu zastosowania rozporządzenia dłużników, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się poza obszarem Unii Europejskiej mimo, że na jej obszarze znajduje się siedziba lub miejsce zamieszkania dłużnika albo jego majątek. W konsekwencji, jeżeli główny ośrodek dłużnika znajduje się w Polsce, to jurysdykcja zawsze będzie wynikała z przepisów rozporządzenia 2015/848, a konkretnie z art. 3 ust. 1

rozporządzenia. Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/848 sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, posiadają jurysdykcję do wszczęcia postępowania upadłościowego („główne postępowanie upadłościowe”). Głównym ośrodkiem podstawowej działalności jest miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. W przypadku spółki lub osoby prawnej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest miejsce siedziby statutowej. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy siedziba statutowa nie została przeniesiona do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W niniejszej sprawie główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce. Oznacza to, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/949 w sprawie postępowania upadłościowego z dnia 20 maja 2015 r. (Dz.Urz.UE L 141 z 5.06.2015r., s. 19-72), a wszczęte postępowanie ma charakter postępowania głównego. W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w stosownym punkcie postanowienia.

Kolejną kwestią podlegającą ocenie w niniejszej sprawie był wniosek o zatwierdzenie warunków sprzedaży przedsiębiorstwa dłużnika. Procedura tzw. przygotowanej likwidacji (pre-pack) jest alternatywą dla upadłości prowadzonej na zasadach ogólnych i polega na sprzedaży majątku dłużnika (jego przedsiębiorstwa, zorganizowanej części lub składników majątkowych stanowiących znaczną część przedsiębiorstwa), w oparciu o postanowienie sądu zatwierdzające warunki sprzedaży uzgodnione uprzednio pomiędzy dłużnikiem a nabywcą. Pre-pack umożliwia zaspokojenie się wierzycieli bez potrzeby przeprowadzania czasochłonnego postępowania upadłościowego, częstokroć przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości funkcjonowania przedsiębiorstwa dłużnika.

Zgodnie z art. 56c ust. 1 Pr. Up., sąd uwzględnia wniosek o zatwierdzenie warunków sprzedaży, jeżeli cena jest wyższa niż kwota możliwa do uzyskania w postępowaniu upadłościowym przy likwidacji na zasadach ogólnych, pomniejszona o koszty postępowania oraz inne zobowiązania masy upadłości, które należałoby ponieść przy likwidacji w takim trybie. Ponadto wedle ust. 2 cytowanego art. 56c, sąd może uwzględnić wniosek o zatwierdzenie warunków sprzedaży, jeżeli cena jest zbliżona do kwoty możliwej do uzyskania w postępowaniu upadłościowym przy likwidacji na zasadach ogólnych, pomniejszonej o koszty postępowania oraz inne zobowiązania masy upadłości, które należałoby ponieść przy likwidacji w takim trybie, jeżeli przemawia za tym ważny interes publiczny lub możliwość zachowania przedsiębiorstwa dłużnika. Innymi słowy, uwzględnienie wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży jest możliwe tylko wówczas, gdy przygotowana likwidacja doprowadzi do zaspokojenia wierzycieli w wyższym stopniu niż w przypadku likwidacji na zasadach ogólnych, przy czym w/ cyt. ust. 2 przewiduje pewne odstępstwo od tej zasady - o ile w grę wchodzi ważny interes publiczny lub możliwość zapewnienia ciągłości działania przedsiębiorstwa dłużnika.

Tym samym, przedmiotem zainteresowania sądu rozstrzygającego wnioski z art. 56c Pr. Up jest ustalenie obiektywnej przewagi ekonomicznej pre-packu nad tradycyjną likwidacją, a ponadto w sytuacji określonej w ust. 2 tego przepisu również wyważenie interesów wierzycieli i dłużnika, przy czym podkreślenia wymaga, że prawo upadłościowe chroni integralność przedsiębiorstwa dłużnika jedynie w ograniczonym zakresie, przyznając prymat interesom wierzycieli. Tylko w szczególnych przypadkach, gdy zmniejszenie stopnia zaspokojenia wierzycieli będzie nieznaczne, a jednocześnie otrzymają oni dodatkową korzyść w postaci szybkiego zaspokojenia ich wierzytelności, dopuszczalne jest uwzględnienie przy podejmowaniu decyzji o zatwierdzeniu warunków sprzedaży ważnego interesu publicznego lub możliwości zachowania przedsiębiorstwa dłużnika (tak P. Zimmermann Prawa upadłościowe Prawo restrukturyzacyjne Komentarz CH Beck, wyd. 7, str. 114 z powołaniem się na uzasadnienie projektu ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, druk nr 2824, sejm VII kadencji).

W ocenie Sądu rozpatrywany w niniejszej sprawie wniosek o zatwierdzenie warunków sprzedaży przedsiębiorstwa dłużnika nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem zaoferowana przez nabywcę cena (200.000 zł) jest istotnie niższa niż kwota możliwa do uzyskania w postępowaniu upadłościowym przy likwidacji na zasadach ogólnych, pomniejszona o koszty postępowania oraz inne zobowiązania masy upadłości, które należałoby ponieść przy likwidacji w takim trybie.

Zgodnie z ostatecznym stanowiskiem tymczasowego nadzorca sądowego, przy likwidacji prowadzonej na zasadach ogólnych do masy upadłości wjedzie łączna kwota 512.541,79 zł, co stanowi wariant najbardziej pesymistyczny, podczas gdy koszty postępowania i inne zobowiązania masy upadłości wyniosą 127.685,84 zł, co oznacza że dla wierzycieli przypadnie do podziału kwota 384 855,95 zł. Natomiast w przypadku uwzględnienia wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży do masy wpłynie łącznie kwota 239.835,29 zł (oferowana cena sprzedaży 200.000 zł + środki zabezpieczone przez TNS), podczas gdy koszty postępowania wyniosą 91.302,77 zł. Tym samym, dla wierzycieli do podziału przypadnie kwota 148.532,52 zł. W świetle powyższych danych nie powinno budzić wątpliwości stwierdzenie tymczasowego nadzorca sądowego, że uwzględnienie przedmiotowego wniosku o pre-pack byłoby krzywdzące dla wierzycieli.

W ocenie Sądu powołane wyżej wartości wyliczone przez tymczasowego nadzorcę sądowego nie budzą wątpliwości i są poprawne – co dotyczy zarówno wartości majątku upadłego (w tym wartości przysługujących mu należności), jak i wysokości przewidywanych kosztów postępowania (w przypadku postępowania prowadzonego na zasadach ogólnych, jak i w przypadku zatwierdzenia zawnioskowanych warunków sprzedaży). Tymczasowy nadzorca sądowy w uzupełnieniu swojego sprawozdania zmodyfikował nieco swoje wcześniejsze założenia i wyliczenia, podtrzymał jednak wnioski końcowe. Dokonane modyfikacje i uszczegółowienie pewnych zagadnień przez TNS uczyniło zadość uwagom Przewodniczącego jak w zarządzeniu z dnia 25 października 2024 r. (poz. 38 akt), u podstaw których to uwag legły w istocie po części słuszne zastrzeżenia dłużnika do sprawozdania TNS. W ocenie Sądu orzekającego po dokonanych w uzupełnieniu sprawozdania modyfikacjach, wyliczenia tymczasowego nadzorca sądowego są możliwie najbardziej trafne, oparte zostały na poprawnych

założeniach, przystających do realiów innych podobnych postępowań upadłościowych, przy czym swoje wnioski i założenia tymczasowy nadzorca sądowy logicznie i wyczerpująco uzasadnił.

W ocenie Sądu TNS słusznie zauważył, iż dołączony do wniosku operat szacunkowy autorstwa biegłej Eweliny Mućki nie może jednoznacznie przesądzać o rynkowej wartości przedsiębiorstwa dłużnika, m.in. przez wzgląd na przyjętą metodę wyceny, opartą na abstrakcyjnych prognozach, podczas gdy spółka od dłuższego czasu nie prowadzi już działalności oraz niepełne dane, jakimi dysponowała biegła (choćby w zakresie środków pieniężnych znajdujących się na rachunku depozytowym i prowadzonych postępowań sądowych). W szczególności wątpliwe wydaje się uwzględnienie jako czynnika obniżającego wartość przedsiębiorstwa zobowiązań dłużnika, skoro nabywca przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym nabywa je bez długów. Powyższy argument TNS wydaje się jak najbardziej uzasadniony, mając na uwadze treść art. 317 ust. 2 Pr. Up. Co istotne, choć biegła na potrzeby w/w wyceny uwzględniła zobowiązania spółki – jako czynnik obniżający wartość przedsiębiorstwa, to z drugiej jednak strony całkowicie pomięła wartość należności, co również bardzo trafnie wychwycił TNS. W ocenie Sądu nie zasługiwały w tym miejscu na podzielenie argumenty dłużnika, jakoby wierzytelności nigdy nie podlegały wliczeniu do majątku dłużnika. Należy przede wszystkim wskazać, że w przywołanym przez dłużnika postanowieniu z dnia 1 kwietnia 2003r. (II CK 484/02) Sąd Najwyższy poddał analizie majątek dłużnika pod kątem jego wystarczalności na zaspokojenie kosztów postępowania w kontekście art. 13 Pr. Up., a nie na potrzeby oceny zasadności wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży przedsiębiorstwa dłużnika (art. 56a i n. Pr. Up.). Dlatego też wywody tam zawarte nie przystają do realiów niniejszej sprawy i sformułowane zostały z uwzględnieniem odmiennych założeń i celów regulacji, na gruncie których zostały poczynione. W szczególności analizując pojęcie majątku dłużnika na potrzeby wykładni art. 13 Pr.Up., mieć trzeba na względzie *ratio legis* tegoż przepisu, które polega na tym, aby nie prowadzić postępowania upadłościowego w przypadku, gdy majątek dłużnika jest tak mały, że nie zapewnia nawet pokrycia kosztów postępowania. Wskazany cel regulacji art. 13 pozbawiony zostaje doniosłości w przypadku ważenia racji przemawiających za uwzględnieniem wniosku o pre-pack. Ponadto, odnotować należy, że wyrażony w w/w postanowieniu pogląd SN w doktrynie przedmiotu poddany został krytyce. W ocenie Sądu orzekającego za słuszne należy uznać bardziej elastyczne podejście do definicji pojęcia „majątku dłużnika” - desygnat pojęciowy tegoż sformułowania należy w ocenie Sądu każdorazowo odczytywać przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności danej sprawy. „*Realizacja wierzytelności - zwłaszcza jeżeli opiewa ona na zapłatę sumy pieniężnej - może równie dobrze zapewnić wpływ do masy środków finansowych pozwalających na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, jak i sprzedaż rzeczy. Dla pokrycia kosztów postępowania upadłościowego nie ma przecież znaczenia, z likwidacji których składników masy pochodzić będzie gotówka. [...] Przy ocenie wystarczalności majątku dłużnika na pokrycie kosztów postępowania, w skład którego to majątku wchodzi wierzytelności przysługujące dłużnikowi w stosunku do osób trzecich, nie można abstrahować od treści wierzytelności i ich ewentualnej ściągalsności lub zbywalności, tak samo jak w analogicznej sytuacji nie można pomijać kwestii zbywalności rzeczy i ich wartości. Nie ma zaś powodów, aby sądzić, że rzeczy są pewniejszym źródłem pozyskania środków na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego niż wierzytelności i inne prawa*”

majątkowe" (tak Jakubecki Andrzej, Glosa do postanowienia SN z dnia 1 kwietnia 2003 r., II CK 484/02, opublikowano: OSP 2004/3/38, LEX).

Przechodząc więc do analizy należności, jakie przysługują dłużnikowi w niniejszej sprawie, w pierwszym rzędzie należy zauważyć, że dwie z tych należności TNS słusznie uznał za w pełni ściągalne, co dotyczy:

a) należności w stosunku do Kobyłarnia S.A. z tytułu kaucji gwarancyjnej w kwocie 72.953,37 zł,

b) należność w stosunku do komornika sądowego w kwocie 51.429,12 zł (kwota zabezpieczona przez komornika w dniu 1.10.2023 r., która wraz z ogłoszeniem upadłości zostanie przekazana do masy upadłości, wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego).

Powyższe wnioski TNS nie budzą zastrzeżeń i rzeczywiście uznać należy, że masa upadłości zostałaby wedle wszelkich rozsądnych przewidywań zasilona wyżej wymienionymi kwotami, przy czym - jeśli chodzi o należność z tytułu kaucji - TNS przemilczał kwestię możliwości skorzystania przez syndyka za zgodą sędziego - komisarza z prawa do odstąpienia od umowy na zasadzie art. 98 ust. 1c Pr. Up., co pozwoliłoby znacząco zasilić masę upadłości w stosunkowo krótkim czasie. Całokształt okoliczności niniejszej sprawy nie pozwala stwierdzić, by cokolwiek stało na przeszkodzie takiemu rozwiązaniu, a jest ono dozwolone w świetle aktualnego stanu prawnego, po nowelizacji art. 98 Pr. Up. z 1.01.2016r. W uzasadnieniu do projektu w/w ustawy nowelizującej wprost wskazano, że nowe rozwiązanie przewidziane art. 98 ust. 1c Pr. Up. „*będzie miało istotny wpływ na roszczenia wynikające z kaucji gwarancyjnych poprzez wprowadzenie zasady zwrotu środków z kaucji gwarancyjnych do masy i zaspokajania potencjalnych roszczeń gwarancyjnych w drodze zgłoszenia wierzytelności do masy.*” (vide: uzasadnienie projektu Ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne, rządowy projekt ustawy - Prawo restrukturyzacyjne, uzasadnienie projektu z dnia 2014-10-09 - druk sejmowy 2824).

Niezależnie od w/w dwóch należności, do masy upadłości wejdzie szereg innych należności - w tym dwie kolejne, co do których TNS pozytywnie wypowiedział się co do możliwości ich ściągnięcia czy likwidacji. Chodzi mianowicie o należności wobec Budizol sp. z o.o. S.K.A. (co do której tymczasowy nadzorca sądowy szanse na ściągnięcia określił w przedziale od 208.879,17 zł do 317.672,83 zł) i należność w stosunku do Łukasza Kubickiego, co do której tymczasowy nadzorca sądowy szanse jej ściągnięcia określił w przedziale od 18.444,84 zł do 215.939,23 zł. W stosunku do obu w/w podmiotów dłużnik wystąpił na drogę sądową, dając tym samym wyraz temu, że roszczenia swoje ocenia jako zasadne. Jest rzeczą oczywistą, że szacunki co do kwot faktycznie możliwych do pozyskania w ramach w/w procesów czy w drodze sprzedaży w/w wierzytelności są trudne do oszacowania, jednak w realiach niniejszej sprawy Sąd prognozy TNS co do ściągłości opisanych wierzytelności uznał za uzasadnione, TNS zapoznała się bowiem z dostępną dokumentacją źródłową i wyczerpująco uzasadniła swoje stanowisko, zakładając zarówno wariant optymistyczny, jak i pesymistycznym, przy czym wnioski końcowe sformułowała w oparciu o założenia pesymistycznie - bardzo ostrożnie i realistycznie. W ocenie Sądu, koronnym argumentem przemawiającym za konstatacją, że należności dłużnika z dużej

części uznać należy za ściągalne i znaczące z punktu widzenia możliwości zasilenia masy upadłości, jest fakt, że oferent – z zawodu radca prawny, uprzednio reprezentował dłużnika z postępowaniach sądowych, których przedmiotem są właśnie w/w należności. Jest to więc osoba najlepiej rozeznana co do stanu tych wierzytelności i co do możliwości ich skutecznego dochodzenia. Dla przypomnienia we wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży dłużnik wprost przyznał, że oferent „widzi możliwości odzyskania należności, w procesach, w których występował jako pełnomocnik”. Niezrozumiałym jest zatem, dlaczego aktualnie dłużnik, polemizując z TNS, domagał się całkowitego pominięcia należności w toku wyceny przedsiębiorstwa. Należy również wskazać, że to na dłużniku ciążył obowiązek dowodowy w zakresie wykazania ekonomicznych korzyści płynących dla wierzycieli z przeprowadzenia procedury pre-packu. Wymagało to przedstawienia rzetelnej i pełnej analizy przede wszystkim co do składników majątku dłużnika, tymczasem dłużnik część istotnych w tym zakresie okoliczności we wniosku zwyczajnie przemilczał (jak np. kwestia środków zdeponowanych przez komornika sądowego, gotówki przekazanej TNS przez komplementariusza, nieprawidłowości z sprawozdaniu finansowym rodzące wątpliwości co do stanu gotówki w kasie, jak i szczegóły dotyczące dochodzonych sądowo należności), co pod znakiem zapytania stawia jego intencje. Na zakończenie tej części rozważań wypada jeszcze podkreślić, że nominalna suma wszystkich należności dłużnika stanowi kwotę aż 1.069.938,56 zł, a biegła sądowa, która sporządziła operat szacunkowy dołączony do wniosku, założyła (choć gołosłownie), że spółka będzie w stanie w przeciągu kolejnych 5 lat ściągnąć 95 % tych należności (por. str. 17 sprawozdania TNS) – tym bardziej nie sposób było, wbrew stanowisku dłużnika, pominąć omawianych należności w toku szacowania wartości majątku dłużnika.

Podsumowując dotychczasowe wywody, w ocenie Sądu majątek dłużnika na potrzeby oceny wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży, szacować należy na łączną kwotę co najmniej **512.541,79 zł**, na co składają się:

- gotówka zgromadzona przez TNS: 39.835,29 zł,
- wartość mienia ruchomego wg wyceny biegłego: 121 000,00 zł,
- należności handlowe, łącznie 351.706,50 zł, w tym: wobec Budizol Sp. z o.o. S.K.A. 208 879,17 zł, wobec Łukasz Kubicki 18 444,84 zł, wobec Kobylarnia S.A. 72 953,37 zł, wobec Komornik Sądowy 51.429,12 zł.

Przyjmując (za tymczasowym nadzorcą sądowym), że suma kosztów postępowania i innych zobowiązań masy kształtowałyby się na poziomie 127.685,84 zł brutto - w przypadku likwidacji na zasadach ogólnych oraz na poziomie 91.302,77 zł – w przypadku zatwierdzenia wnioskowanych warunków sprzedaży, wyliczyć można, że w pierwszym wariantcie (likwidacja na zasadach ogólnych) do podziału między wierzycieli przypadłaby kwota **384.855,95 zł** (512.541,79 zł - 127.685,84 zł), podczas gdy w wypadku wariantu drugiego dla wierzycieli przypadłaby kwota **148.532,52 zł** (oferowana cena 200.000 zł + środki zabezpieczone przez TNS 39.835,29 zł – 91.302,77 zł).

W świetle powyższego uznać należy, że w realiach niniejszej sprawy nie zostały spełnione warunki pozwalające na przeprowadzenie procedury przygotowanej likwidacji określone

w art. 56c ust. 1 i 2 Pr. Up. Przeprowadzenie w/w procedury w opisanych okolicznościach nie znajduje ekonomicznego uzasadnienia i byłoby krzywdzące dla wierzycieli. Prognozowane stopnie zaspokojenia wierzycieli w obu wyżej wymienionych wariantach odbiegają od siebie na tyle znacznie, że wykluczone jest zarazem uwzględnienie rozpoznawanego wniosku na podstawie art. art. 56c ust. 2 Pr. Up., tym bardziej, że brak jest ważnego interesu publicznego, o jakim mowa w tym przepisie, nie jest też przekonującym argumentem możliwość zachowania przedsiębiorstwa dłużnika. Dłużnik od dłuższego już czasu nie prowadzi działalności gospodarczej, nie zatrudnia już pracowników, od kilku lat znajdował się w restrukturyzacji, a układ realizował wyłącznie dzięki wsparciu podmiotu drugiego. Nie posiada też żadnego znaczącego majątku pozwalającego na kontynuowanie działalności (jak np. specjalistyczny sprzęt budowlany – a tylko samochody osobowe, niedostosowane w żaden sposób do rodzaju prowadzonej przez dłużnika działalności oraz zdekompletowane rusztowanie). Co więcej, gołosłownymi pozostały twierdzenia dłużnika, jakby oferent posiadał biznes plan pozwalający przywrócić spółkę do życia, do akt sprawy takiego biznes planu nie złożono, a sam oferent specjalizuje się w usługach prawnych w nie w robotach budowlanych, co na pierwszy rzut oka pozwala sądzić, że oferent sukcesu upatruje raczej w możliwości ściągnięcia należności a nie w dalszym wykonywaniu robót budowlanych. Dłużnik zawniósł co prawda o przesłuchanie oferenta co do jego planów odnośnie nabywanego przedsiębiorstwa, jednak w ocenie Sądu wskazany dowód nie byłby przydatny do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem deklarowane intencje / zamiary oferenta co do przyszłych losów przedsiębiorstwa, nieoparte dokumentacją, i tak byłyby nieweryfikowalne (art. 235 [2] p. 3 kpc).

Na marginesie należy zauważyć, że wyliczenia TNS w zakresie wartości majątku upadłego oraz przewidywanych kosztów postępowania były na tyle jednoznaczne, że nie pozostawiały wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia o przedmiotowym wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży. TNS wyraźnie określił pułap błędu, do jakiego musiałyby dojść w jego wyliczeniach, by przesłanki z art. 56c ust 1 lub 2 Pr. Up uznać za spełnione (porównaj str. 2 akapit trzeci od końca pisma TNS z 12.11.2024r.). W tym miejscu należy dodatkowo zauważyć, że gdyby (czysto teoretycznie) z należności możliwych do ściągnięcia wykluczyć w całości należności wobec Budizol sp. z o.o. S.K.A. (208.879,17 zł) i wobec Łukasza Kubickiego (18.444,84 zł), to pozostały majątek dłużnika w dalszym ciągu szacowałoby na łączną kwotę 285.217,78 zł, co po odjęciu kosztów postępowania i innych zobowiązań masy w wysokości 127.685,84 zł, daje różnicę w wysokości 157.531,94 zł, która to kwota mogłaby zostać przeznaczona dla wierzycieli – co w dalszym ciągu jest kwotą wyższą od tej, jaką wierzyciele mogliby otrzymać w przypadku pre-packu (148.532,52 zł).

Nie ma potrzeby szczegółowego odnoszenia się do zarzutów dłużnika adresowanych do TNS odnośnie sposobu wyliczenia sumy kosztów postępowania i innych zobowiązań masy, albowiem TNS na skutek zarządzenia Przewodniczącego poprawiła swoje wyliczenia i wyczerpująco uzasadniła stanowisko, a jej argumenty nie budzą zastrzeżeń w świetle dostępnych dokumentów oraz zasad doświadczenia życiowego. Należy jednak zauważyć, że we wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży dłużnik przeszacował niemal wszystkie pozycje kosztów postępowania, co w szczególności dotyczy wyceny majątku i usług księgowych. Jednakże gdyby podzielić (czysto hipotetycznie) szacunki

dłużnika w zakresie przewidywanych kosztów postępowania (148.358,54 zł w wypadku likwidacji na zasadach ogólnych oraz 100.359,97 zł w wypadku pre-packu), to nie wpłynęłoby to na sposób rozstrzygnięcia. Przyjmując bowiem powyższe wartości, wyliczyć należy, że wypadku likwidacji na zasadach ogólnych do podziału między wierzycieli przypadłaby kwota 364 183,25 zł (512.541,79 zł - 148.358,54 zł), podczas gdy w wypadku pre-packu dla wierzycieli przypadłaby kwota 139.475,32 zł (oferowana cena 200.000 zł + środki zabezpieczone przez TNS 39.835,29 zł - 100.359,97 zł). Nie ulega więc wątpliwości, że nawet gdyby zaakceptować szacunki dłużnika w zakresie kosztów postępowania, to uwzględnienie przedmiotowego wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży nadal byłoby dalece krzywdzące dla wierzycieli. Tymczasem, zaspokojenie wierzycieli w najwyższym możliwym stopniu jest podstawowym celem postępowania upadłościowego prowadzonego w stosunku do przedsiębiorców (art. 2 ust. 1 Pr. up.). Drugi z określonym tam celów postępowania (tj. zachowanie dotychczasowe przedsiębiorstwa dłużnika) został uwarunkowany spełnieniem dodatkowej przesłanki w postaci „względów racjonalności”. Jak już była wyżej o tym mowa, w realiach niniejszej sprawy brak jest wystarczających podstaw do uznania, że możliwość zachowania (czy raczej wskrzeszenia) przedsiębiorstwa dłużnika wyprzedzała tak znacząco interes wierzycieli w zaspokojeniu. Stopień zaspokojenia wierzycieli w przypadku likwidacji na zasadach ogólnych jest szacowany na poziomie o tyle wyższym od tego, jaki jest spodziewany w przypadku pre-packu, że nie jest racjonalnym, by prioryteźować interes dłużnika/oferenta, kosztem tak dużego uszczerbku dla wierzycieli. Ponadto – jak już wyżej zaznaczono – deklaracje dłużnika co do możliwości zachowania jego przedsiębiorstwa pozostały gołosłowne a budzą wątpliwości w kontekście obecnej kondycji przedsiębiorstwa.

W tym stanie rzeczy wniosek o zatwierdzenie warunków sprzedaży podlegał oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 56c ust 1 i 2 Pr. Up. a contrario.

W ocenie Sądu wnioski dowodowe zgłoszone przez dłużnika z piśmie z dnia 1 października 2024 r. podlegać musiały pominięciu, jako że zmierzały do wykazania faktów nieistotnych dla rozstrzygnięcia (co dotyczy wychwyconego przez TNS braku środków w kasie dłużnika, która to okoliczność ostatecznie okazała się o tyle nieistotna, że Sąd, wyceniając majątek dłużnika, w ogóle nie uwzględnił należności dłużnika w stosunku do zarządu), lub były nieprzydatne do wykazania okoliczności objętych tezą dowodową (jak koszty prowadzonych postępowań sądowych, perspektyw na ściągnięcie należności, czy przewidywany czas zakończenia procesów sądowych, które to okoliczności mogłyby zostać ustalone w sposób rzetelny wyłącznie na podstawie dokumentów źródłowych lub dokumentów znajdujących się w aktach sądowych).

Jeśli chodzi o wybór syndyka, w ocenie Sądu brak było podstaw do powołania kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego, albowiem w sprawie nie występują okoliczności, o których mowa w art. 157 [1] ust. 3 Por. Up. W ocenie Sądu doradca restrukturyzacyjny Julita Kasnowska, która wcześniej pełniła funkcję TNS, jest w stanie prawidłowo przeprowadzić niniejsze postępowanie, zwłaszcza, że podlegać będzie nadzorowi sędziego – komisarza, w świetle czego wszelkie obawy dłużnika co do wadliwej w jego ocenie „koncepcji” w/w doradcy prowadzenia przedmiotowej sprawy nie znajdują uzasadnienia.

Signed by / Podpisano przez:
Tomasz Piekarski; Sąd Rejonowy w
Bydgoszczy
Sąd Rejonowy w Bydgoszczy
Date / Data: 2024-12-18 14:25

Signed by / Podpisano przez:
Kinga Mańkowska-Czepnik; Sąd
Rejonowy w Bydgoszczy
Sąd Rejonowy w Bydgoszczy
Date / Data: 2024-12-18 14:40

Podpis:
Signed by / Podpisano przez:
Roman Krzysztof Wiśniewski;
Sąd Rejonowy w Bydgoszczy
Sąd Rejonowy w Bydgoszczy
Date / Data: 2024-12-18 14:27